

RÁNY EGYPTSKÉ #2

MARK JANTZI

(Duben 2020)

Pokračujme v tom, co Pán dělá v knize Exodus, tedy na jejím začátku. Zabýváme se egyptskými ranami. Došlo mi, že na zemi neexistuje nic jako náhodný mor, náhodný hladomor či epidemie. Věřím, že za každým z nich stojí Bůh; Jeho ruka je ve všem. I když to dělá d'ábel, je to Bůh, který ho k tomu uvolnil. Na těchto ranách to můžeme zřetelně vidět.

Žijeme v době covidové epidemie. Pojd'me se tedy podívat, co Bůh dělal v Egyptě. Po čem Bůh šel? O co se snažil? Přemýšlel jsem nad čtyřmi věcmi; tedy byly nejméně čtyři, možná jich bylo pět nebo šest. Čeho chtěl Bůh v těch dnech v Egyptě dosáhnout?

1. Projevit svou nadvládu; manifestovat YHWH

Jinými slovy, chtěl zjevit, že je Bůh. Na začátku to dal jasně najevo, když řekl Mojžíšovi: „Neukázal jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako Jehova.“ (A přesto se toto slovo v Bibli neobjevuje poprvé.) Ale řekl: „Tímto způsobem jsem se neprojevil.“ To je tedy jeden účel. Co dalšího?

2. Pokořit faraona

Kdekoliv v průběhu egyptských ran narazíte na faraona, představuje satana. Bůh ho krok za krokem drtí. Bůh však chce dosáhnout něčeho dobrého. Chce osvobodit svůj lid!

3. Vysvobodit lid

Těch záměrů je víc. Musí jich být víc. Mluvíme o tom, čeho Bůh dosáhl v Egyptě. Pokud to tehdy byly Jeho záměry, jaké jsou Jeho záměry nyní? Momentálně procházíme epidemií. Uvažujme tedy takto: pokud toto byly Boží záměry ve dnech Egypta, měl by mít podobné záměry i dnes.

4. Zničit ostatní bohy

Koná Bůh dnes totéž? Mimochodem, když mluvíme o faraonovi, máme na mysli všechna království tohoto světa. Nejen malého starého Egypta. Egypt je nyní jen malým Egyptem, v té době byl významným královstvím; ve světě nebylo nic mocnějšího ani většího než síla Egypta. Egypt, myslím, skutečně nahradil starověký Babylon, pokud byl v té době světovou velmocí. Babylon samozřejmě znovu vstoupí do hry, ale před Egyptem byl starověký Babylon velmi silný.

Pojďme se znovu podívat na ty rány. Chci zase vytvořit jejich seznam a tentokrát bych si chtěl povšimnout, co se při každé z nich děje.

1. Krev v Nilu
2. Žáby
3. Vši
4. Mouchy
5. Dobytek
6. Vředy
7. Krupobití
8. Kobylinky
9. Temnota
10. Smrt prvorozených

Následující zmínkou se nám trochu zpřehází pořadí. Smrtí prvorozených Egypta, jak uvidíte, dojde k poslední ráně, která vysvobodí Boží lid. Víte, co prvorozený představuje v dnešním chápání? Co vidíte, když porovnáváte prvorozeného mocného Egypta (kterým je tento svět) s minulým a současným stoletím? Vzpomínám si, že když to bratr Cecil zmínil, pomyslel jsem si: Ach, nikdy mě to nenapadlo! Prvorozený představuje to nejlepší. I když možná není první, kdo se narodil, tak v typologii, obrazně, tohle prvorozený představuje. Znamená ten nejlepší, princ, ten, kdo bude králem. Jaká jsou některá jména „prvorozených“, která byste dnes v Americe slyšeli? Kennedy, Bush, Rockefeller, Getty, Vanderbilt, Carnegie, Ford, Gates, Jobs ... Tito velcí kapitáni, mocní

muži, miliardáři, mocní vládci, Kissingerův typ jednotlivců, prezidentský typ, toto jsou naši prvorození. I vládci a princové dalších zemí, včetně arabských knížat, jsou jejich nejlepší. A Bůh zde touto epidemií něco dělá. I když jsme se ještě nedostali k poslední ráně, zmiňuji to zde, protože bych na to mohl zapomenout, až se tam dostanu.

A další věc, mluvili jsme o tmě. Můžeme to také říct zde. O jaké bohy na tomto místě Bohu jde? Temnota jde proti slunci. Jak byl faraon titulován? Re (vyslovuje se Ra). Vždy, když lidé přistupovali před faraona, a díky filmům to dobře víme, titulovali jej Re. A Re je bůh slunce. Faraon měl věřit, že je ve skutečnosti synem Re, synem slunce.

Dovolte mi tedy jmenovat jen některé z těchto bohů Egypta:

1. rána – **Osiris**, bůh života, smrti a posmrtného života. Nil byl krevním řečištěm boha Osirise. **Khnum**, „bůh s hlavou berana“, zdroj Nilu.
2. rána – **Hapi** a **Heqet**: Duch Nilu a egyptská bohyně – Žába, oba souvisejí s plodností a rozením dětí. Porodní asistentky byly „služebnice Heqety“. Žáby jsou jako ryby; kladou tisíce vajec, jsou velmi plodné a rychle se množí.
3. rána – **Set**, bůh země a bůh pouště, bouře, chaosu, násilí a cizinců. Všichni se pohybují v prachu.
4. rána – **Uatchit**, bohyně mušek, někteří spojují tuto ránu s Belzebubem, „pánem much“.
5. rána – **Ptah, Mnevis, Hathor, Amon**: Egyptští bohové spojovaní s býky a krávami. Mimochodem, jak vypadal bůh, jehož obraz si Hebrejci udělali poté, co překročili Rudé moře a tvrdili, že to byl on, který je vysvobodil z Egypta? Udělali si zlaté tele.
6. rána – **Sekhmet**, bohyně epidemií, **Sunu, Isis, Serapis, Imhotep**, bohové uzdravení, zdraví a nemoci.
7. rána – **Nut**, bohyně oblohy, **Isis, Osiris, Seth**, bohové zemědělství a úrodnosti plodin, **Set** a **Shu**, bohové bouří a atmosféry.

8. rána – **Serapia**, ochránce před kobylkami, dále **Nut**, bohyně oblohy, **Osiris**, úrodnost plodin, a **Set**, bůh bouře.
9. rána – **Re, faraon** sám. Byl považován za syna Re. Egypt měl také asi 4 další sluneční bohy (**Amone-re, Aten, Atum, Horus**) a **Thoth**, boha měsíce.
10. rána – Smrt prvorozených zahrnuje také **Isis**, ochránkyni dětí a **Osira**, boha mrtvých.

Podívejme se znovu, co se dělo při jednotlivých ranách. Vraťme se k druhé ráně. Byla to epidemie žab. Exodus, kapitola 8. Pamatujte, že egyptští kouzelníci vyrobili krev. Vložili svou malou hůlku na jiné místo v řece a od jejího konce začala voda rudnout. Takže udělali krev a z nějakého důvodu byli schopni vytvořit žáby.

Exodus 8,1: *„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi a rci jemu: Takto praví Hospodin: Propust' lid můj, ať mi slouží.“*

Hlavní důvod, který je zde uveden: „Propust' můj lid.“ To byla hlavní věc, kterou Bůh chtěl. A vše ostatní byly věci, které Bůh také uskutečňoval. Kolik z vás si někdy všimlo, že Bůh dostane ze všeho „mílový podíl“? Všimli jste si toho někdy? Dosahuje svých záměrů ve všem, co se děje. Říkáte: „Koná přeci jen jednu věc.“ Ne, dělá spoustu věcí najednou. Získá něco tady, získá něco tam. Dokonce využije i vaše potíže. Něco z nich stvoří. Udělá něco pro vás, udělá něco i pro ostatní lidi kolem. Vytvoří něco pro všechny, kdo se k tomu přidají. Řekl tedy: „Propust' lid můj.“

Exodus 8,2: *„Pakli nebudeš chtít propustiti, aj, já raním všechny krajiny tvé žabami.“*

Faraon byl varován. Někdy se tyto věci stanou a faraon vůbec žádné varování nedostane. Ale tady se mu dostává spravedlivého varování. „Propust' je, nebo budeš pokryt žabami.“ Chtěli byste mít všude žáby? Po celé posteli, na všem. Jdete na snídani a žáby jsou ve vaší misce na cereáliích, otevřete skříňku a skočí na vás přes celý stůl. Jdete po místnosti nebo přes dvůr a všude, kam šlápnete, rozmáčknete nohama žáby. Je to něco opravdu ošklivého.

Verš 3: „A vydá řeka množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu tvého a do pokoje, v němž líháš, a na ložce tvé, a do domů služebníků tvých i lidu tvého, a do pecí tvých a do těsta tvého.“

Jinými slovy, jsou všude, kde si vaříte jídlo a připravujete chléb.

Bůh opět
potřel bohy
a zjevil,
že jsou
omezeni.

Všude. Představte si, že se ráno probudíte, otevřete oči a: „kvák, kvák.“ Měli byste asi 40 z nich na posteli a vydávaly by ten strašný zvuk.

Verš 4 až 7: „I na tebe a na lid tvůj, i na všechny služebníky tvé polezou žáby. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: ...“

Pamatujte, tentokrát je to Aron, kdo vztáhne svou hůl.

„... Vztáhni ruku svou s holí svou na řeku, ...“

Byla tam jediná řeka, a tou byl Nil.

„... na potoky a na jezera, a vyved' žáby na zemi Egyptskou. I vztáhl Aron ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a přikryly zemi Egyptskou. A učinili tolikéž čarodějníci skrze své čáry; a udělali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou.“

Víte, satan má několik levných triků, které může použít, ale to je vše. Krev a žáby je vše, co mohli satanovi lidé udělat. Nic dalšího už nedokázali. Bůh opět potřel nejen bohy, ale i tyto falešné kněze, a zjevil, že jsou omezeni. A věřím, že to Bůh dnes dělá znovu s některými z těchto falešných náboženství. Ještě jsme to všechno neviděli. Ještě jsme neviděli konečný výsledek. Bratří, přijdou větší věci, a ty tomu všemu učiní konec. Bude odhaleno, co přesně se děje. Špína bude odhalena, za to se modlím.

Verš 8: „Tedy Faraó povolav Mojžíše a Árona, řekl: Modlte se Hospodinu, ať odejme žáby ode mne a od lidu mého a propustím ten lid, aby obětovali Hospodinu.“

Dobře, zde je to snadné vítězství. Zatím udeřily dvě rány a faraon říká: „Nechám je jít.“ Faraona už unavovaly žáby. V čem je problém? Žába je vaše bohyně plodnosti! Tak jaký problém? „No, je těch dobrých věcí už příliš mnoho, příliš mnoho plodnosti.“

Verš 9: „I řekl Mojžíš Faraonovi: Poctím tě tím, a kdy bych se měl modliti za tě...“

Jinými slovy, dává mu na výběr. „Kdy se chceš zbavit žab?“ Řekl bych: „Hned!“ Ale poslechněte si toto:

... a za služebníky tvé, a za lid tvůj, aby vyplněny byly žáby od tebe, i z domů tvých; toliko v řece zůstavou.

Žáby se tedy vrátí zpět, budou žít jen v řece.

Verš 10: *„Kterýžto odpověděl: Zítřa...“*

Na jeho místě bych řekl: „Teď.“ S faraonem se ale něco děje. Možná se snaží působit jako tvrd'ák, aspoň se domnívám. Nebo snad chce kolem sebe ještě trochu žabích bohů?

„...A Mojžíš řekl: Podlé slova tvého nechť jest, abys věděl, že žádného není, jako Hospodin Bůh náš.“

Mimochodem, proč faraon nepožádal své kouzelníky, aby se žab zbavili? Zvládli jich pár stvořit. Nemyslím si, že jich bylo příliš mnoho, ale myslím, že vykouzlili pár žab. Proč neřekl: „Dnes!“? Věřím, že je to proto, že měl v úmyslu zkusit to se svými kouzelníky. Dát jim trochu víc času, aby pak mohl říci: „Podívej, moji kouzelníci se jich zbavili.“ Oni to ale nedokázali. Věřím tedy, že kouzelníci mohli stvořit pár žab, ale nemohli se jich zbavit.

Verš 11–13: *„I odejdou žáby od tebe a od domů tvých; i od služebníků tvých a od lidu tvého; toliko v řece zůstanou. Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona. I učinil Hospodin podlé slova Mojžíšova; a vymřely žáby z domů, ze vsí i z polí.“*

Všimněte si, že Bůh ty žáby nenechal jen tak se vypařit ani je neposlal všechny zpět k řece. Vyšlo slovo, že zůstanou v řece a že v budoucnu žáby nevyjdou z řeky a neobsadí znovu jejich domovy, nepolezou jim do pánví na vaření ani kamkoliv jinam.

Verš 14: *„I shrnuli je na hromady; a nasmradila se země.“*

Mrtvé žáby. Nevím, jestli si dokážete představit hromady a hromady mrtvých, páchnoucích, hnijících žab. Mrtvé, páchnoucí žáby jsou trvalou připomínkou reality toho, co se právě stalo. Stejně jako spálení něčeho zanechává popel jako důkaz.

Verš 15: *„Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin.“*

Je zajímavé, že faraon zatvrdil své srdce. Uvidíme, jestli to zde najdu. Byla to zajímavá malá diskuse – zatvrzení faraonova srdce. Při ranách číslo 1, 3, 5 a 7 se říká, že faraonovo srdce bylo tvrdé. Ve dnech 2. a 4. rány se říká, že zatvrdil své srdce. Na jedné straně to bylo těžké, a na druhé straně zatvrdil své srdce. V 6., 8. a 9. ráně jeho srdce zatvrdil Bůh. Slovo používá všechny tyto termíny. Myslí to samé? Ne tak docela. Jinými slovy, faraon začal s tvrdým srdcem. Byl tvrdohlavý, byl odolný, vzbouřil se proti Bohu; myslel si, že jen on, on jediný je šéf. Začal tedy s tvrdým srdcem. A jak se věci začaly vyvíjet k horšímu a začaly se hromadit zkoušky, své srdce zatvrdil ještě více. A protože měl tvrdé srdce, říká se pak, že Bůh jeho srdce zatvrdil. Jinými slovy, Bůh řekl: „Dotáhnu to do konce. Prostě tě nechám se zcela zatvrdit, pomůžu k tomu, protože vidím, že se nepoddáš, nejsi ochotný se zlomit, dostanu tě až na dno; pomůžu k tomu i já.“ Ano, Bůh pracoval, ale ten člověk si také sám zatvrdil srdce. Až poslední rána, smrt prvorozeného, byla věc, která ho zlomila. Ale opravdu ho to zlomilo? Ne! Když bylo všechno a všichni pryč a všechno ztichlo, znovu povstal a řekl: „Dostanu je. Pomstím se. Zabiju i toho nejposlednějšího z nich, z otroků, kteří se pokusili o útěk. Mám největší a nejlepší armádu na světě, vydám se za nimi.“

Zmíním teď ještě kobyly. Je zajímavou otázkou, kde nakonec kobyly skončily. A odkud se vzaly. Byl to východní vítr, který je přinesl. Při pohledu na mapu fouká východní vítr od Rudého moře. Někde tam venku Bůh povolal celou armádu kobylek a přenesl je do Egypta. Kde skončily, když bylo po všem? Západní vítr je přenesl zpět a vrhl je do Rudého moře. Boží slovo říká: Ani jedna nezůstala. Stejný popis situace pak nacházíme u faraonovy armády poté, co šli na východ a do Rudého moře: „Nezůstal ani jeden.“ Ani jeden nepřežil. Ani jeden z jeho nejlepších vojáků. Samotný faraon zůstal stát na břehu a viděl, jak moře vyplavuje jeho mrtvé vojáky. I Izraelci na druhé straně je viděli. Ani jeden nezůstal naživu. Toto byl tedy poslední příběh o zatvrzení faraonova srdce.

Druhou ránou tedy byly žáby. O těch se toho už víc říct nedá.

Třetí ránou jsou vši, někdy je to slovo překládáno jako komáři. Kraličtí překládají stěnice.

Verš 16: „*I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hůl svou, a udeř v prach země, aby obrátil se v stěnice na vši zemi Egyptské.*“

Mimochodem, nyní nikdo faraona nevaroval. Neexistuje důkaz o tom, že by šli za faraonem a řekli: „Dobře, vypořádal ses s žábami, teď budeš mít vši.“ KJV říká vši, domnívám se ale, že jsou míněni komáři. Jaký je mezi nimi rozdíl? Víte to? Jsou jako trochu menší moucha, ale větší velikosti než vši. Mohou vás poštipat na více místech.

Pamatujte, že izraelské děti musely zápasit s krví ve vodě. Aby získaly vodu, šly na okraj Nilu a kopaly díry jako při založení studny, a když narazily na vodu, filtrovala se přes písek z řeky. Tak mohly získat čistou vodu. S touto nepříjemností se tedy musely vyrovnat i děti Izraele. A izraelské děti musely snášet i žáby. Ano, děti Izraele byly účastníky těchto dvou ran.

Některé z ran, které přicházejí na zemi v naší době, budou mít dopad na některé z Božího lidu. Ale přijde okamžik, kdy Bůh řekne: „Oddělím je.“

Věřím, že děti Izraele musely zápasit i s komáry či vešmi.

Verš 17–19: *„Kteříž učinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí svou, a udeřil prach země. I byly stěnice na lidech i hovadech; všecken prach země obrátil se v stěnice ve vsí zemi Egyptské. Dělali také tak čarodějníci skrze čáry své, aby vyvedli stěnice, ale nemohli. A byly stěnice na lidech i hovadech. Tedy řekli čarodějníci Faraonovi: Prst Boží toto jest...“*

Egyptané věděli jednu věc: Náš bůh (tj. satan) nebo kdokoli, koho následujeme, to nemůže udělat. Ale toto je prst Mojžíšova Boha.

„...A posililo se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil Hospodin.“

Faraon to tedy nechal být; nepožádal Mojžíše, aby se jich zbavil ani nic jiného nepodnikl. Prostě to vydržel.

Teď se dostaneme k mouchám.

Verš 20: *„Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaň ráno a stůj před Faraonem...“*

Nyní jde faraona varovat Mojžíš a Áron. Znovu s ním podstoupí zápas. Faraon měl evidentně ve zvyku časně ráno vstát a ze všeho nejdříve se vykoupat v Nilu. Chodíval takto vždy na svou ranní koupel.

„...Hle vyjde k vodě, a díš k němu: Takto praví Hospodin: Propust' lid můj, ať mi slouží.“

Faraon dostává jasnou zprávu. Bůh svůj názor nemění: „Chci, aby moji lidé šli. Chci, aby už byli odsud. Nechci, aby šli jen na malou chvíli, nechci, aby šli jen kousek, nechci, aby šli jen muži, chci, aby byl propuštěn i dobytek a všechno, co vlastní.“ Bůh nemění svůj názor. Faraon se často snaží vyjednávat a hledat kompromisní řešení. „No, pojďme to udělat trochu takto.“ Faraon by dnes mohl říci: „Můžete být křesťany, ale nemusíte to tak přehánět. Nemůžete prostě přistoupit na kompromis a trochu lépe se sladit se svými sousedy?“ „Ne! To je to, o čem věříme, že náš Bůh vyžaduje.“

A tak jde faraon dolů k vodě.

Verš 21: *„Pakli nepropustíš lidu mého, hle, já pošlu na tě a na služebníky tvé, a na lid tvůj, a na domy tvé směsici všelikých škodlivých žížal...“*

V Kralické bibli žížaly, správně má být mouchy. Slovo mouchy se v jazyce Bible nepoužívá, je tam napsáno „pošlu roje“. Věříme, že tyto roje byly nějaké mouchy. Je ještě jiný typ hmyzu, který přilétá v rojích? Kobylky, ano, ale ty byly později. Víme tedy, že to nebyly kobylky. Přilétají někdy včely v rojích? Ano, také. Pošle roje. Je to něco létajícího, pravděpodobně mouchy. Řekněme, že to byly mouchy. Ale nemyslím si, že to byly mouchy, které nic moc nedělají. Byly to mouchy, které způsobují podráždění a problémy.

„...a naplnění budou domové Egyptští těmi žížalami, nad to i země ta, na níž oni jsou.“

Všimli jste si, že jak se otepluje, přilétají k nám naše černé mouchy? Poprvé jsem si toho všiml včera. Dělal jsem venku nějakou práci a všiml jsem si jejich předvoje, těch, které nazývají Adirondacké černé mouchy. Myslím, že jsou po celém New Yorku. Nevěřím, že to byly jen mouchy Adirondack; mouchy na Aljašce jsou mnohonásobně horší. Víte, máme rčení: „Adirondackův pozdrav.“ Je to mávání rukama před obličejem, aby se mouchy držely dál od vašeho obličeje. Představte si, jak je to iritující. Baví vás, když jdete ven a je to všude kolem a snaží se vás to kousnout? Dokážete si představit, že by tyto věci byly desetkrát horší? Věřím, že ty egyptské mouchy byly kousavější, štípavější a jejich záměrem bylo sát vám krev, ať už byly jakéhokoli druhu.

Verš 22 a 23: „A oddělím v ten den zemi Gesen, ...“

V Gošenu žil lid Izraele.

„...v níž lid můj zůstává, aby tam nebylo směsice té; abys věděl, že jsem já Hospodin uprostřed země. A vysvobozením rozdíl učiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítřka bude znamení toto.“

Nyní musíme
věřit, že
pokud Bůh
chce zničit
Babylon nebo
Egypt, ochrání
svůj lid.

Co se týče Božích ran, přijde čas oddělení. Neznám mnoho věřících, kteří se nakazili současným koronavirem, jen pár, o kterých to vím jistě. To ale neznamená, že se to neděje. Ale věřím, že při těchto současných ranách přijde čas, kdy budeme oddělení. Mimochodem, ran bude víc. Tímto koronavirem to nekončí. Věřím, že se rychle blížíme tomuto bodu. Tvrdím to kvůli tomu, jak na to svět reagoval. Měli jsme i jiné rány, ale nereagoval tak, jak reagoval tentokrát. Svět takto na ebolu nereagoval. A podle mého odhadu je ebola mnohem horší než tento koronavirus. Ebola měla v Africe úmrtnost 50 %. Pokud jste ebolou onemocněli, byla jen 50% šance, že to přežijete. Pokud nebyla ebola léčena, nebyla téměř žádná šance na přežití.¹

Nejsme tedy na konci epidemií. Bude toho víc. Nebudu říkat, že budeme mít deset ran, nevím, jestli jsme na čísle tři nebo na jiném. Nevím. Myslím tím, že v průběhu historie došlo k mnoha pohromám. Ale zdá se, že zase přicházejí. Myslím, že toto je opravdu poslední řádka pohrom; pro způsob, jakým vlády na tuto věc reagují. Opravdu utahují šrouby, aby to zastavili, a to i včetně světové ekonomiky. A lidé to buď přijmou, nebo se proti tomu vzbouří. Tak či onak, budou mít více problémů. A začnou vzdychat: „Ach, znovu se to vrátí.“ Budou s tím jednat stejně, pokud se to vrátí? Jestli ano, nakonec to úplně zničí celou ekonomiku světa. A satan by rád viděl zničenou ekonomiku světa. Satanovým cílem je zničit vše, co Bůh vytvořil.

¹ Jestli se zajímáte o potenciální rány naší doby, odkážu vás na svou webovou stránku endtimekingdomny.org, zejména na „Revelation End Time Studies, sub 3. Potential End Time Disease Plagues“ (October 2014). Co se týče naší běžné každoroční chřipky, odhaduje se, že je každý rok 3–5 milionů nových případů, z toho 350–500 tisíc končí smrtí. Španělská chřipka (1918–1919) zapříčinila 8,5 milionu mrtvých.

Nyní musíme věřit, že pokud Bůh chce zničit Babylon nebo Egypt, ochrání svůj lid. Nebudeme zničeni. Děti Izraele nebyly zničeny tím, čím byl zničen Egypt. Zažily část trápení, část nepříjemností, ale nebyly zničeny. Mimochodem, tyto rány jsou rozděleny do tří různých sad. První sada ovlivnila děti Izraele. Bylo to iritující a nepohodlné. Museli postupovat zvláštním způsobem, aby získali vodu. Kopat díry v zemi vedle toku Nilu. Nebylo to příjemné. Ale začalo se to zhoršovat. Následující tři rány byly opravdu zásahem do zdraví lidí, všechny ty mouchy, problémy s dobyt看em, vředy. Rány se stávaly intenzivnější a horší a horší. Už nám docházejí slova, kterými bychom popsali tu vzrůstající intenzitu a rostoucí zoufalství. Jedná se skutečně o tři sady ran. A mimochodem tři – co v Bohu znamená číslo tři? Plnost. Ale když máte tři opakované třikrát, opravdu máte plnost plnosti. A číslo deset, samozřejmě, pak je opravdu plnost řádu. Je to kompletní sada. Počítáme v desítkách. Když se dostanete na deset, začnete počítat znovu, dalších deset až do dvaceti. A až s tím skončíte, zahájíte další desítku až do třiceti. Pokračujete v sadách po deseti, dokud se nedostanete na stovku, a pak to můžete udělat znovu. Je to úplná, kompletní plnost řádu.

Verš 22: *„A oddělím v ten den zemi Gesen, v níž lid můj zůstává, aby tam nebylo směsice té; abys věděl, že jsem já Hospodin uprostřed země.“*

Slovo „Hospodin“ je na tomto místě zase „Jsem – JHWH“. Zjevuje sám sebe jako JHWH.

Verš 23 a 24: *„A vysvobozením rozdíl učiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítra bude znamení toto. I učinil Hospodin tak. Nebo přišla těžká směsice škodlivých žížal...“*

Škodlivých! To je možná dobrý nadpis pro druhou sadu – škodlivé, trýznivé. Dříve jen nepohodlné, iritující, nyní trýznivé.

„...na dům Faraonův...“

Faraon se před nimi už nemohl schovat.

„...a do domů služebníků jeho i na všecku zemi Egyptskou; a nakažila se země od té směsice.“

Země byla nakažená, porušená. Tyto mouchy nebyly jen malé nepohodlné bzučící věci, které jinak nic neudělají, byly destruktivní.

Verš 25: *„Povolal pak Faraon Mojžíše...“*

Nyní faraon povolává Mojžíše!

„Povolal pak Faraon Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu svému tu v zemi.“

Jinými slovy to myslel takto: Zůstaňte v egyptské zemi. Neopouštějte Egypt. Udělejte si piknik, malou párty, udělejte si svůj malý náboženský rituál (spalte své kadidlo, zpívejte své modlitby a počítejte své modlitební korálky), ale chci vás tu v pondělí ráno mít, protože potřebuji více cihel, buduji další města. Můžete se projít a udělat, co potřebujete.

Verš 26: *„I řekl Mojžíš: Nenáleží nám tak činiti...“*

„To by nebylo vhodné,“ řekl.

„...nebo ohavnost Egyptských obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali to, což jest ohavnost před očima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali?“

Co říkal Mojžíš? Řekl, že oběť, kterou by obětovali, by byla pro některé z egyptských bohů velmi urážlivá. Co kdyby někde venku obětovali krávu nebo býka? Co tvůj boží býk Apis? Věřím, že se tak jmenoval. Pokud by to udělali přímo před Egypty, bylo by to velmi urážlivé. Byli by stejně uraženi, jako by se urazil některý z islamistů nebo hindů nad některými věcmi, které bychom před nimi prováděli. A Mojžíš řekl: „Mohli by nás pro to ukamenovat. Ne, to není cesta, kterou půjdeme.“

Býček Apis

Faraon nabízí kompromis, snaží se s nimi uzavřít dohodu, ale Mojžíš říká:

Verš 27: „Cestou tří dnů půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu našemu, jakž nám rozkázal.“

Verš 28: „I řekl Faraon: Já propustím vás, abyste obětovali Hospodinu Bohu svému na poušti; však dále abyste nikoli neodcházeli. Modltež se za mne.“

„Jen nechod' moc daleko. Nechci, abys šel dál než na vzdálenost, kdy tě můžu znovu chytit a přivést zpět.“ Ďábel tedy znovu říká: „Můžeš se ode mě trochu vzdálit, ale nepřekračuj hranici, do které tě můžu chytit smyčkou a stáhnout tě zpět, kdykoli budu chtít.“

Faraon
nabízí
kompromis.

„Popros za mě.“ Jedním dechem říká: „Modli se za mě.“ Jinými slovy, faraon je zde zasažen docela tvrdě. A přesto... Vidíte tvrdost jeho srdce? Stále ještě není připraven se vzdát.

Napadá vás něco, s čím se ve vašem životě Bůh snaží vypořádat? Co se mě týče, může toho být celá řada. Nemusíte to sdílet, jen o tom přemýšlejte. Existuje nějaká malá oblast, kde se snaží přimět vás, abyste se vzdali? Přemýšlím o tom denně.

Verš 29: „Odpověděl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modliti se budu Hospodinu, aby odešla ta směsice od tebe, od služebníků tvých I od lidu tvého zítra; avšak ať Faraon vice nezklamává, nepropouštěje lidu, aby obětovali Hospodinu.“

Bůh ve skutečnosti nechtěl, aby jen šli, obětovali a vrátili se. Když říkal: „Nech můj lid jít,“ myslel tím odejít. Mínil: „Propuť je!“ Měl na mysli úplné uvolnění ze všech pout. Je třeba, abychom uviděli celý duchovní rozměr té věci. Co je Božím záměrem ve všech epidemiích současnosti? Chce nás uvolnit z veškerých našich duchovních pout.

Jak vidíte, v těch dnech se to dělo přirozeně. Bylo snadné to pozorovat. Možná je to snadné pro mě, ale pro ně to tehdy tak snadné nebylo. Když se ale ohlédnu a čtu o tom, je pro mě jednoduché to vidět. Proč to tehdy neviděli? Možná to bude podobné za 50 let s námi. V nebi se ohlédneme zpátky za svým životem a řekneme: „Páni, proč jsem to tehdy neviděl? Je mi to teď tak jasné, chápu, co se snažil Bůh pro mě udělat. A mně to nedošlo.“ Takový jsem byl celý život. Byl jsem známý svou tvrdohlavostí. Janet mi říkala paličák. Nikdy jste ji to neslyšeli vyslovit. Říkávala to jen v soukromí. Myslela to ale vážně a já si to zasloužil.

Verš 30 a 31: *A vyšel Mojžíš od Faraona, a modlil se Hospodinu. I učinil Hospodin podle slova Mojžíšova, a odjal tu směsici od Faraona, od služebníků jeho i od lidu jeho, takže ani jedné žížaly nezůstalo.*“

Co je Božím
záměrem ve
všech
epidemiích
současnosti?
Chce nás uvolnit
z veškerých
našich
duchovních
pout.

Fráze „nezůstala ani jediná“ se v textu opakuje několikrát. Ani jediná moucha. Přál bych si, aby to Bůh udělal v některých situacích, kdy jsem se s mouchami a komáry skutečně potýkal – „a nezůstala ani jediná“. Moje zahrada je zatím pod prokletím, můj dům také, pořád ještě tam mám mouchy. Někdy si myslím, že už jsem se jich zbavil, ale pak je zase objevím. Je tam pořád víc než jedna.

Sestra Rita: Je zajímavé, že při třetí ráně, všich, nežádali, aby to od nich odňal. Kladu si otázku, je-li to ten důvod, proč jsou zde s námi dodnes. Není tam řečeno: „Popros za nás, aby byly vši odstraněny.“

Bůh zjevně vši do velké míry odstranil i tak, protože je psáno:

Verš 32: *„Ale Faraon ztížil srdce své také i tehdy, a nepropustil lidu.“*

Je to příklad situace, kdy faraon zatvrdil své srdce. A není první. Zatvrdil své srdce i při žábách.

Pátá rána – dobytek.

Exodus 9,1: *„Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi...“*

Nyní se nesetkávají u řeky. Přichází do jeho domu, jeho paláce.

„...a mluv k němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propuště lid můj, ať mi slouží.“

Faraone, mé poselství je jak poškrábané CD, budu hrát totéž pořád dokola. Nezměním, co říkám. Nepřijdu a neřeknu: „Dej mi prosím jen den volna. Když nás nechceš propustit, co takhle alespoň dát volné víkendy?“ Ne, Mojžíš nepřichází jako předák odborářů, aby vyjednal lepší podmínky pro pracovníky. Přichází pořád se stejným slovem.

„Chceme být volní. Nechceme vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, lepší helmy či ochranné pracovní prostředky, abychom byli chráněni před padajícími kameny. Ne, nech nás odejít.“ To je to slovo.

Verš 2: *„Pakli nebudeš chtít propustiti, než předce držeti je budeš.“*

Neustále znovu je faraonovi opakováno: „Nech nás jít, a jestli nás nenecháš jít, tohle se ti stane.“ Vy, kteří máte děti, řekli jste svým dětem někdy něco takového? „Podívej, chci, abys tohle přestal dělat. Jestli s tím nepřestaneš, stane se ti tohle.“ Jestliže splníte, čím jste jim pohrozili, budete konzistentní. Jestli ale nesplníte své hrozby a vyhnete se vykonání trestu, vaše děti se nikdy nepoučí. Naučí se, že mohou provést beztrestně to, co si umanuly. Děti se tak učí. Jediné, co je třeba, být trochu slibotechna, být chvilku sladký na rodiče, říct něco hezkého... Když se taťka a mamka uklidní, můžu jít a dělat si, co chci. Bůh takový ale není. Bůh je konzistentní. „Nech je jít, já názor nezměním.“

Verš 3: *„Aj ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli...“*

Pamatujte, že pro ně dobytek – krávy, býci, také byli bohy.

„Pracuji na dalších bozích. Srazím do prachu další.“

„...na koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor těžký velmi.“

Ví někdo, co je mor? Nevyhledávali jsme si to jednou? Skot býval ovlivněný špatným stavem kůže. Nejednalo se o vnitřní, ale povrchové, špatně se hojící rány.

Verš 4: *„A učiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi dobytky Egyptských, aby nic neumřelo ze všeho, což je synů Izraelských.“*

Ačkoliv byly děti Izraele otroky, pořád žily své běžné životy, chovaly vlastní dobytek, měly ovce. To vše s sebou Izraelci přivedli, když se kdysi přistěhovali s Jákobem, on, jeho synové, jejich ženy, vnoučata, asi sedmdesát duší. A přivedli si s sebou ovce a dobytek.

Verše 5 až 7: *„A uložil Hospodin čas jistý, rka: Zítřej učiní Hospodin věc takovou na zemi. I učinil Hospodin tu věc na zejtří, a pomřel všecken dobytek Egyptským; z dobytku pak synů Izraelských ani jedno neumřelo. I poslal Faraon, a aj, neumřelo z dobytků Izraelských ani jedno. Ale obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu.“*

Když faraon viděl, že jeho dobytek umírá, poslal služebníky do Gošenu, aby zjistili, co se děje s dobytkem tam. Služebníci se pak vrátili a říkali: „Neuhynulo jim ani jediné tele.“ Když je tam psáno, že zemřel všechen dobytek Egypta, jedná se o ne zcela přesný výklad toho, co je tam skutečně napsáno. Protože později čteme, že jejich dobytek umíral také na toto a tamto a děly se s ním ještě jiné věci. Izraelci byli ochráněni. A ne všechen dobytek Egypta uhynul. Správný překlad by podle mě byl: „Všechen dobytek, který umřel, byl egyptský.“ Víte, proč to vysvětluji? Protože u rány krupobití objevíte příkaz: „Zaveďte všechen dobytek do stájí.“ Tudíž byl v Egyptě ještě nějaký živý dobytek. Všechen dobytek, který zemřel, byl egyptský. Takto je to snad srozumitelnější.

Číslo šest – vředy na lidech i zvířatech.

Verš 8: *„I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezměte sobě plné hrsti své popela z peci, a ať jej sype Mojžíš k nebi před očima Faraonovým.“*

Nyní má Mojžíš plné hrsti popela. Neříká se zde, že ho byla celá hromada ani třeba tuna. Je psáno, že ho měl plné hrsti. Tahle pec mohla náhodou být jejich výrobním nástrojem, pecí, kde vypalovali cihly. Něco, co bylo zdrojem jejich úmorné dřiny, když stavěli faraonovi města. Je zajímavé, že Bůh použil odpad z této práce k vyvolání pohromy.

Mojžíš musel jít k peci, vybrat nějaký popel a přinést tento popel před faraona. Znovu tedy přicházejí do jeho paláce. Vstupují do něj a říkají: „Dobře, faraone...“

Mimochodem, topívám dřívím. Pálíte taky někdy dřevo? Co pak děláte s popelem? Vyhodíte ho? Mám ve zvyku ho rozsypávat po zahradě. Je to dobré hnojivo, dobrý základ zeminy. Tak ho vždycky rozptýlím. Rád ho rozhazuji do větru. Ve chvíli, kdy fouká zezadu, protože jinak mi popel skončí ve tváři. A tak když rozptylujete popel, stovky a tisíce zrněk poletují vzduchem. Co se stalo zde? Je řečeno:

Verš 9: *„I obrátí se v prach po vší zemi Egyptské, a budou z něho na lidech i na hovadech vředové prýštící se neštovicemi po vší zemi Egyptské.“*

Ti vředové plní neštovic jsou rány. Rány, které se zanítí a stanou vředem. Sledujete mě? Rána, která se stane vředem. Nazval bych to vředy. Měli jste někdy vředy? Já ano, bylo to už před mnoha lety, byl

jsem ještě dítě a měl jsem vředy. Původce byl Staphylococcus Aureus, určitý typ bakteriální infekce. Je to ošklivé, nepříjemné a bolestivé. Tyhle vředy mají malé tvrdé jádro. Ještě by se to dalo popsat tak, že to bylo podobné neštovicím, to vím díky mému medicínskému vzdělání. Všichni jsme jako děti měli asi plané neštovice. Byla to taková rutina, každé dítě to mělo, i spalničky, příušnice. Tak jsme získali imunitu, kolektivní imunitu. Tenhle Staphylococcus odolával i některým typům penicilínu. A vředy pak na těle zanechávaly jizvy, jako neštovice.

Premýšlel jsem nad pravými neštovicemi. Nikdy jsem nikoho takto nemocného neviděl. Vymizely, jsou nyní pryč ze země. Běžně jsem jako zdravotník podával lidem vakcínu proti neštovicím. A samozřejmě jsem vidával bouličky a jizvy, které to zanechávalo na rameni. Všichni jsme je jako mladí dostali. Musím na téhle vakcíně něco pochválit, byla opravdu dobrá a fungovala. Zjistili kdysi, že děvčata, která ve Francii měla ve zvyku pít čerstvé mléko, dostávala nějakou lehkou infekci a po jejím prodělání byla imunní vůči pravým neštovicím. Neštovice byly hroznou, opravdu hroznou pohromou. Tisíce lidí umíralo. Měli vředy po celém těle. Hrozné vředy. Někdy si kladu otázku, jestli ta věc v Egyptě nebyla pandemií pravých neštovic. Nyní poslouchejte toto:

Verš 10: *„Nabravše tedy popela z peci, stáli před Faraonem, a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli vředové plní neštovic, prýšticí se na lidech i na hovadech.“*

Zde byl zasažen nemocí i dobytek.

Verš 11: *„Aniž mohli čarodějníci státi před Mojžíšem pro vředy; nebo byli vředové na čarodějnících i na všech Egyptských.“*

Čarodějové nebyli schopni ani přijít. Nebyli schopni pohybu. Měli vředy na nohou, nedokázali chodit. Měli je všude. Byli nemocní jako kdokoliv jiný.

Verš 12: *„I zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi.“*

Pořád toho ještě spousta zbývá, krupobití, kobylky, temnota (děsivé rány) a smrt prvorozených.

Prošli jsme si tak dvě třetiny. První sada tří ran – iritující, nepohodlná, ošklivá, ale umíme to snést. Další sada byla trýznivá, těžce

dopadající na tělo – rány, nemoci. Nyní máme před sebou další tři děsivé a nakonec poslední ránu a paschu, která je vysvobodí.

Víte, právě před dvěma týdny židé oslavovali paschu v jejím obvyklém období ustanoveném Bohem. Ostatní („křesťané“) měli oslavy Velikonoc. Bůh nám však nikdy nepřikázal, abychom slavili Velikonoce, není to křesťanský svátek, má pohanský původ.

Chvála Pánu! Možná někdo z vás může přidat ještě další věci k tomuto slovu. Amen.